

Στη γειτονιά που μεγάλωσα, η προσφώνηση για μια γειτόνισσα που δεν φημιζόταν για τη φιλικότητα της, ήταν: «Βουλγάρα». Μερικοί μάλιστα το πρόφεραν και ως «Βουργάρα». Κάτι αυτό, κάτι το πόνημα της Πηνελόπης Δ.: «Στα μυστικά του Βάλτου», κάτι οι αφηγήσεις από την Κατοχή, κάτι ο ο εκ βορά κίνδυνος, η Βουλγαρία είχε πάρει διαστάσεις άσχημες στη συνείδησή μου.

Σόφια, Ιούνιος 1965, τμήμα της Ελληνικής Εθνικής ομάδας λίγες ώρες πριν την εκκίνηση του Α' Βαλκανικού ράλυ

Μέχρι που ανέβηκε ο πατέρας μου, Ιούνιο του '65, στη Σόφια, όπου αγωνίστηκε ως μέλος της Ελληνικής εθνικής ομάδας στο πρώτο Βαλκανικό ράλυ. Με τον Σαράντη Αποστολιδη δεξί κάθισμα, κέρδισαν τον αγώνα, ήταν η πρώτη νίκη Ελληνικού πληρώματος σε ράλυ στο εξωτερικό, και επέστρεψε με καλές εντυπώσεις. Για την φιλοξενία των γειτόνων, την φιλικότητα και την εγκαρδιότητα που τους αντιμετώπισαν. Κι' όλα αυτά, στη δύνη του ψυχρού πολέμου. Κουβάλησε, και ως έπαθλο, μια τηλεόραση που δεν ξέραμε τι να την κάνουμε αφού ακόμα δεν υπήρχε ελληνική εκπομπή προγραμμάτων. Θα ξεκινούσε τον επόμενο χρόνο. Έτσι οι άσχημες διαστάσεις, άρχισαν να αμβλύνονται.

Αργότερα, τον Απρίλιο του '79, κατέβηκε ο Γ.Γ. τους, ο Τεοντόρ Ζίβκωφ τον υποδέχτηκε εγκάρδια στην Κέρκυρα ο δικός μας πρωθυπουργός, ο φερόμενος και ως Εθνάρχης μας, και το πράγμα ολοένα και μαλάκωνε. Τα επόμενα χρόνια όλο και περισσότεροι Έλληνες ανέβαιναν στα βουλγαρικά βουνά για χειμερινό τουρισμό. Την ίδια εποχή ένα επικίνδυνα ηλίθιο εμφυλιακό πρόσημο ακουγόταν στα γήπεδα των νοτίων με το σύνθημα «Βούλγαροι» για τους οπαδούς των Σαλονικιώτικων ομάδων και δη για τον μαυρόασπρο δικέφαλο. Αργότερα ο υπαρκτός κατέρρευσε, και η γείτων χώρα βούτηξε με ζέση, στα θολά, άγνωστα για αυτήν, νερά του καπιταλισμού.

Ιούνιο του '12, διέσχισα τις τη Βουλγαρία οδικώς, από βορά προς νότο και αντίστροφα. Απόκτησα λοιπόν κάποια προσωπική εικόνα, μια μικρή πληροφορία για τον τόπο και τους κατοίκους. Η τύχη μάλιστα το 'φερε να μείνω στο ίδιο ξενοδοχείο που είχε μείνει πριν από μισό, σχεδόν, αιώνα ο πατέρας μου. Η δεξίωση ενός γάμου δυο νέων ανθρώπων, που έγινε εκεί, μου έδωσε την ευκαιρία να διαπιστώσω τη δυτική στροφή της κοινωνίας, που τουλάχιστον στο κέντρο της Σόφιας, η απόπειρα αποβαλκανοποίησης ήταν σαφής. Το σημειώνω αυτό, δεν το κριτικάρω. Κάτι που μου έκανε αλγεινή εντύπωση όμως, και το αναφέρω με απορία και ντροπή, ήταν οι επισκέψεις Ελλήνων στα άθλια καζίνο λίγα χιλιόμετρα μετά τα σύνορα, μέσα στο Βουλγαρικό έδαφος.

Τα θυμήθηκα όλα τούτα προχτές, σαν μου 'στειλε ο Th. Key, ο οποίος ερευνά ποικιλοτρόπως το θέμα που ακολουθεί, ένα λινκάκι για το επικείμενο, μέσα Μαΐου του '17, Βαλκανικό ράλι. Μαζί με το λινκ εξέφρασε και ένα είδος λύπης για το γεγονός ότι οι Βούλγαροι πέτυχαν κάτι που εμείς το είχαμε ως προίκα και το χάσαμε, στα απόνερα της ύφεσης και όχι μόνον ένεκα αυτής.

Κατ' αρχάς, για να τοποθετηθώ, δεν έχω τίποτα να χωρίσω με τους Βούλγαρους. Αν βεβαίως κατοικούσα στο βορά και κάποιος παππούλης μου είχε μαρτυρήσει από βουλγάτικο λεπίδι, δεν θα έλεγα τα ίδια. Τέλος πάντων, τον αν είναι σωστό ή λάθος, οι επόμενες γενιές να θάβουν, ή όχι, το τσεκούρι της εκδίκησης, δεν θα το αποφασίσω εγώ, αλλά οι θιγμένοι. Αλλο όμως, δεν έχω τίποτα, κι' άλλο πάω να εκδώσω μπλοκάκι εκεί και να κυκλοφορώ με SUV με βουλγάρικες πινακίδες. Δεν είναι το ίδιο, για να μην παρεξηγηθούμε το σημειώνω.

Με το ιντριγκαδόρικο: «*Μας βάλαν τα γυαλιά οι Βούλγαροι*» που έγραψε ο Τι έιτς Κέι, ως συνοδευτικό στο λινκάκι, μπήκα στον κόπο, το άνοιξα και είδα στο site του αγώνα, του ράλι Ιστορικών αυτοκινήτων, για να ξέρουμε με τι έχουμε να κάνουμε, και ως σημείο τριβής που εμείς φέτος δεν έχουμε Ιστορικό «Ακρόπολις» ή όπως αλλιώς το βαφτίζουμε, κατά περίπτωση.

Φλερτάροντας με το κίτς δεν παύουν να είναι τετράστερα και να φιλοξενήσουν τα πληρώ ματα στη γείτονα χώ ρα.

Τι μας λένε, λοιπόν, οι γειτόνοι;

Ξεκινούν με μια πλειάδα κολακευτικών σχολίων, των κατά τεκμήριο, κάποιας ηλικίας, πληρωμάτων που συμμετείχαν στο περσινό ράλι. Για το πόσο όμορφος ήταν ο αγώνας,

πόσο χάρη το πόπολο είναι, τι φανταστική οργάνωση, τι ωραίος τόπος και τα τοιαύτα.

Ακολουθώντας μας πληροφορούν, ότι το «*ράλυ τελείται από την οργάνωση της Rallye Breslau International Association*».

Για να μας πλασάρουν δε το

προϊόν, προσθέτουν ότι είναι «

ένας οκταήμερος αγώνας μήκους 2.000 χιλιομέτρων περίπου, με ακριβές βιβλίο διαδρομής και χάρτες με κάθε λεπτομέρεια, με υψηλού επιπέδου διεθνείς συμμετοχές, με φιλοξενία σε τετράστερα ξενοδοχεία, με πολύ φιλική ατμόσφαιρα μεταξύ των συμμετεχόντων, με περιορισμό στις συμμετοχές, έως 50, με επίσημη τελετή έναρξης, με τερματισμό στις ακτές της Μαύρης θάλασσας».

Αφού λοιπόν συμπληρώνουν τα όσα πλεονεκτήματα του αγώνα με διάφορα ενδιαφέροντα περιθωσίων γευμάτων, υπέροχης φιλοξενίας κλπ. πάμε και στην ταμπακιέρα, όπου το παράβολο συμμετοχής είναι 6.500 ευρώ.

Και λοιπόν; ερωτώ αναιδώς.

Τι ενδιαφέρον μπορεί να έχει ένας αγώνας οκταήμερος όπου κατά μέσο όρο διανύονται 250 χιλιόμετρα ανά μέρα; Τι σχέση μπορεί να έχουν οι ακτές της Μαύρης θάλασσας με τα ακρογιάλια της Ελλάδας; Και τι σχέση έχουν οι Καρρούτες, οι Βωξίτες, η Κινέτα, το Κεφαλάρι, με τις όποιες Βουλγάρικες ειδικές; Ποια είναι η ιστορικότητα του οποιαδήποτε Βουλγάρικου ράλυ, που στο παρελθόν μάλιστα, κόσμησαν διάφοροι Έλληνες πρωταθλητές, συγκρινόμενη με το πιο ιστορικό Ευρωπαϊκό αγώνα ράλυ, του Μόντε εζαιρουμένου; Και στο φινάλε, τι σχέση μπορεί να έχει μια απονομή στο λόφο του Φιλοπάππου με την Ακρόπολη των Αθηνών στο φόντο, με μια άλλη σε ένα οποιοδήποτε πλαστικό, στημένο περιβάλλον;

Ο τελευταίος αγώνας του «Σιρόκο». Ακρόπολις 1980. Συμμετοχή ως Μονεγάσκος. Λίγους μήνες νωρίτερα είχε προσθέσει το όνομα του στους Έλληνες πρωταθλητές που είχαν συμμετάσχει σε αγώνα στη Βουλγαρία. Στο Zlatni Piasatzi του '79, με δεξί κάθισμα τον Κώστα Φερτάκη.

Και τι ακριβώς αγοράζει κανείς με 6,5 χιλιάρικα; συν τα έξοδα του πήγαινελα, συν καύσιμα, συν λάστιχα, συν σέρβις, συν τόσα οτιδήποτε, που προφανώς ο προϋπολογισμός θα ξεπέρασει εύκολα το δεκαδικάκι.

Για να κοιμηθεί δέκα βράδια σε τετράστερο ξενοδοχείο στη Βουλγαρία; για να προσφερθεί στους συμμετέχοντες σετ ρούχων; για το κόστος της τελετής απονομής; για την δημοσιογραφική κάλυψη από διεθνή μέσα; για το κόστος ενοικίασης του ανιχνευτή GPS; για την κοντινή απόσταση που θα έχει το service park από το ξενοδοχείο; για τα online αποτελέσματα; ή μήπως για την επίσημη τελετή έναρξης; Διότι αυτά, ανάμεσα σε άλλα, αναφέρονται ως παροχές.

Ακρόπολις '68. Ο Roger Clark κατεβαίνει την Τσούκα προσπαθώντας να βγάλει, μέσα στη λάσπη, ακατέλωτο το κομμάτι μέχρι την Μακρακώμη.

Είναι κουτό να συγκρίνονται ανόμοια πράγματα. Και μπορεί το Ιστορικό Ακρόπολις να έχει πέσει θύμα της διαμάχης της εν πολλοίς αμαρτίας περιπεσούσας και φυλορροούσας Λέσχης, της μαχητικής Ομοσπονδίας, και διάφορων εξωθεσμικών μπαλαντέρ που παίρνουν θέσεις ανάλογα με τη φορά του ανέμου (περισσότερα επ' αυτού [εδώ](#)) παρά να καταστήσει περισσότερο προϊόν (που θα συγκρίνεται με άλλα προϊόντα εκ Βουλγαρίας ή άλλων χωρών), και λιγότερο αγώνας. Χίλιες φορές.

Συνεπώς, δεν αντιμετωπίζω το Βουλγάριο ράλι ως αντίπαλο δέος, του εύχομαι, μάλιστα, καλή επιτυχία και στους συμμετέχοντες καλή διασκέδαση. Ούτε θα διατυπώσω κρίση ή ένσταση για τους Έλληνες που θα σκεφτούν να συμμετάσχουν. Δικαίωμά τους. Αν τους περισσεύει το δεκαρικάκι καλώς να ανηφορίσουν. Αν πάλι σκεφτούμε λίγο ανάποδα, και υπολογίσουμε τι μπορούσε να συμβεί με 3 - 4ερις τέτοιου ύψους συμμετοχές που ενδεχομένως τα ίδια πληρώματα τα έδιναν εδώ με αποκλειστικό σκοπό να τους στήσουν ένα πενθήμερο παιχνίδι, μαζί με αυτό θα τους έστηναν και αδριάντα. Θα τσοντάριζε και κάτι η περιφέρεια και θα τους σενιάριζε έναν μαγικό αγώνα ο οποίος Πασαλής ή ο οποίος Καραντάνας, στην κεντρική Ελλάδα, που θα τον θυμόντουσαν μέχρι να σχωρεθούν τα πεθαμένα τους. Με μια νυκτερινή Μοσχοκαρυά δίπλα στην λίμνη του Σμοκόβου, με έναν Φουρνά να ξυπνήσει το πνεύμα του μπάρμπα Γιώργη του Ταρζάν, και ότι χωμάτινο έχει μείνει όρθιο από το απόμακρο σκονισμένο παρελθόν.

~~Εάν απεργία πραγματοποιηθεί την Τετάρτη 18 Ιανουαρίου 2017, η εργασία θα συνεχιστεί την Πέμπτη 19 Ιανουαρίου 2017. Η εργασία θα συνεχιστεί την Πέμπτη 19 Ιανουαρίου 2017.~~